

Angyal-Cseke Csaba

(2000, Komárom):
alsófokú tanulmányait
szülővárosában
és a szomszédos
Almásfűzitón végezte.
2019-ben érettségizett
a Tatai Református
Gimnáziumban. Jelenleg
a budapesti Evangélikus
Hittudományi Egyetem
teológus-lelkész szakos
hallgatója. A teológia
mellett szabadidejében
zenével, irodalommal
és történelemmel
foglalkozik.

ANGYAL-CSEKE CSABA

Közelben a távol

Vágyam messzire vitt, hinni se mertem én,
Egykor vélt örömöm nyűtt szava újra hív,
Évek szálltak, s a szív zengheti énekét:
„Némán otthon a szívverem!”

Minden múltba, ha visz, semmi se tűnhet el,
Nincsen már kegyelem, átfog a Gondolat,
Messze, s rendre közel játszik a nincstelen,
Távol vélem a malmokat.

Örül, s örül a tűz, füstöl a kő alatt,
Kóroszáráz a könny foszlik az ingnyaka,
Rágja, tépdesi szét kőporos életét,
Sorsa Élete rabja lett.

Nyugton túrni ma kész csendben az életem,
Boldog börtönödért hála a szóözön.
Értsd meg, úgy szeretek, mint soha senki még,
Száz szem csüngjön a Kincsemen.

Nyikorog a prés

Rég várt ősz szele bűg,
Játszik a dombokon,
Sárgán úszik az út,
Nincs haj a lombokon.

Múló nyár kesereg,
Zsebben a csüggedés,
Könnyed szót keresek,
Versem a függelék.

Szárad, korhad az ág,
Roppan pirkadat,
Bévül szú bele rág,
Vétkes a pillanat.

Mustban forrjon a szó,
Izzon a prés alatt,
Lúdtól hangos a tó,
Fészke ma itt maradt.

Indulj, messzire mész,
Retteg a folytatás,
Várod, bár mire kész,
Elfogy az álmodás.

Felszín alatt

Zajban hallani őrt,
Futni a léghegyen,
Vasba szűrni a tört,
Tudni a végtelent.

Álmom úzni, ha jött
Fagyban az állomás,
Torkom véle törött:
Reggeli fogmosás.

Közmunkás köszörül
(Vajban a késeket?)
Mártja tűzbe, s örül:
Zúzza a vésetet.

Nincs más, semmi se jó...
Hangos a káromlás!
Öszvér sincs, de a ló,
Hajnali suttogás.

Nincsen más menedék:
Pengeni húrokon.
Lélekben remeték,
Bújni a fűrt lyukon!

Álomséta

Messzi ránt az éjszaka lenge szárnya,
Mélyre húz ma, vágva a vak sötétbe,
Fogja lábam karja, hiába küzdök
Elviszi testem.

Száll a súlyom: üzi a lelki kétség,
Kérdi: élek, s félek-e még, ha érint?
Fáj ma még, bár ízleli, vágyja ajkam:
Édes az álom.

Már zihál a szív: szerelemre gondol...
Rég kihunyt a tűz, véltem a nyári éjbe',
Bár parázs, ha lobban a szívben újra,
Felkelek élni.

Ő ma hív, ha újra a dalba fűzöm,
Újra róla zengek az őszi szélben,
Ősi lantom húrjait újra érte
Pengetem egyre.

Régi dallam hangjai újra élnek,
Mint a szél a hajnali ködben úszva,
Már övé a nappal, az éjjel újra,
Mindenem Ő lett.